

## Berättelse

**öfver Helsingfors djurskyddsförenings verksamhet under perioden  
maj 1906—maj 1907, afgifven till årsmötet  
den 27 maj 1907.**

Framåt eller tillbaka! är tidens lösen. Något stillastående gifves ej, vare sig det sedan gäller den enskilda individen eller samhället och de krafter, hvilka verka inom detsamma. Då också djurskyddsarbetet utan gensägelse kan räknas till dessa krafter, hvilka direkt eller indirekt gripa in i länkandet af den allmänna samhällsordningen, ty djurskyddet är nu ej längre som i flydda tider enbart att betrakta som ett barmhärtighetsverk, det innebär skipandet af rättvisa åt lefvande varelser med lefnadsbetingelser lika betydelsefulla som de, vi människor yfvas öfver, må det tillåtas oss att hvad detsamma angår under den period, i hvilken denna förening aktivt ingripit, ställa frågan: Har detta arbete gått framåt eller har en tillbakagång gjort sig märkbar? Denna fråga kan besvaras både jakande och nekande på samma gång. Optimisterna afgifva det förra, pessimisterna det senare. Och de hafva tyvärr rätt båda. Lika visst som djurskyddstanken i vårt land plöjt en tydligt skönjbar plogfåra från Torneå ned till Ekenäs, från Kaskö till Joensuu hafva likgiltighet och brist på understöd satt många hinder i vägen för sakens än vidare befrämjande, och där man trott brodden i plogfåran spira upp hafva ofta ogräs inmängt sig, de där grumlat hvarje hopp om en löftesrik skörd. Dock, det tillhör oss ej att misströsta, ty motigheterna växla ju ständigt med framgångarna på tidens vädjobana. Frostnätter kunna med ett slag tillintetgöra de bästa förhoppningar; men nya dagar kunna

sopa igen spåren af förödelser och ersätta med någonting godt tiofaldt det, som nedstämde sinnet, som bragte ofärd åstad.

Om vi efter dessa reflexioner i allmänhet kasta en blick tillbaka på hvad vårt land sedan vi senast samlades till årsmöte gjort för djurskyddssakens befrämjande kunna vi med tillfredsställelse anteckna, att ej åtminstone en tillbakagång från vår sida försports. Och i de framsteg djurskyddsarbetet därunder kan uppvisa har också Helsingfors djurskyddsförening trots sina små resurser tagit en verksam del och det särskildt hvad detta arbetes s. k. kardinalfrågor vidkommer. Sålunda har djurtransportfrågan, d. v. s. åstadkommandet af en officiell förordning ang. skydd vid djurtransport åt transportdjuren, numera ledt därhän, att en af senaten nedsatt kommitté utarbetat förslag till en sådan, och är det sålunda att hoppas, att frågan i en snar framtid blir slutligt löst, en lösning särskildt glädjande för vår förening, hvilken härför uppoffrat både intresse och penningar.

Småfågelskyddsfrågan, äfven den städse varmt omhuldad af Helsingfors djurskyddsförening, har jämväl nu inträdt i ett nytt skede genom föreningens beslut att, sedan en tidigare adress till numera änkedrottningen af Italien ej ledt till önskad resultat, ingå med en ny sådan, denna gång till den italienska deputeradekammaren, med anhållan, att i lag stadgadt skydd måtte beredas småfåglarna vid deras färder till och från södern. En liknande adress kommer att aflåtas till den franska generalguvernören i Tunis. Landets öfriga djurskyddsföreningar hafva inbjudits att underteckna adresserna.

Hvad småfågelskyddsfrågan särskildt i Helsingfors vidkommer har föreningen, enär jakt å sidensvaner hösten 1906 i stor utsträckning utöfvades af hufvudstadens ligapojkar, till stadens polis-mästare riktat en anhållan om vidtagande af åtgärd till missförhållandets stäffande och har af denne i dagorder till polisen denna anhållan jämväl beaktats.

I nu omordade fråga har föreningen vidare ingått till Finska jaktföreningen med anhållan, att densamma, som ombetrofts att uttala sig i frågan om en reform af jaktlagstiftningen i Finland, ville söka medverka därtill, att jakt å kramsfågel, särskildt sidensvaner, blefve i landet förbjuden.

Genom föreningens förmedling har slutligen ett stort antal fågelhållkar spridts i landet.

Hvad slaktfrågan vidkommer hafva, såsom känt, på inbjudan af Helsingfors djurskyddsförening, föreningen Djurvännerna i Helsingfors och Nylands djurskyddsförening jämte denna ingått till regeringen med anhållan om åtgärds vidtagande därhän, att de mosaiska trosbekännarna i landet blefve ålagda att iakttaga bestämmelserna i slaktförordningen af 1902, som gå ut på, att husdjur först efter föregående bedöfning får nedslaktas. Något svar härå har tyvärr dock ej ännu ingått.

Sedan anmälan ingått om upprörande djurplågeri, föröfvadt af tatarer vid nedslaktandet af hästar, hvilkas kött dessa förtära, har föreningen i samråd med de andra å orten arbetande djurskyddsföreningarna ingått till länets guvernör med anhållan om att länets kronolänsmän blefve ombetrodda att i laglig väg beifra möjligen upprepade fall af detta. Och har af guvernören numera cirkulär aflåtits till såväl länets kronolänsmän som magistraterna i städerna med befallning att vaka öfver, att bestämmelserna i slaktförordningen blifva följda.

Hvad föreningens verksamhet under året i öfrigt beträffar anteckna vi följande:

Enär under den för jakt å älg fastställda tiden hösten 1906 inträffat flere fall, då dessa djur blifvit skadskjutna af ovana skyttar och med skjutvapen, mindre lämpade för dylik jakt, samt djuren i följd häraf fått gå en långsam och kvalfull död till mötes, har föreningen ingått till Finska jaktföreningen, som anmodats uttala sig i frågan om en reform af gällande jaktlagstiftning i landet, med anhållan, att vis-à-vis älgjakten hos oss måtte i lag fastställas, att endast verkliga jägare finge bedrifu dylikt skytte samt att kulans kaliber måtte fastställas. Något direkt svar på denna anhållan har väl ej ingått, men kan antecknas, att genom Finska jaktföreningens försorg tvenne detektiver från Helsingfors engagerats, hvilka på ett framgångsrikt sätt bidragit till att stäffa djurplågerier vid jakt å älg samt uppdaga föröfvare af tjufskytte å dessa djur.

Till Helsingfors utskänkingsaktiebolag har hemställan afgått om att vidtaga åtgärd därhän, att sötvattentillgången å Högolmen blefve ökad för undvikandet af, att djuren i den därstä-

des befintliga djurgården lämnades till dryck hafsvatten, hvilket förfarande enligt utsago af veterinär måste stämplas såsom djurplågeri. Tillika delgafs nämnda bolag den mindre gynnsamma kritik, för hvilken djurgården i fråga varit utsatt i den norska tidningspressen.

Den 24 februari 1907 beslöt föreningen hos polisinspektionen i Helsingfors anhålla, att åtgärd vidtoges därhän, att personer, oftast från kringliggande landsbygd, hvilka under vintern idka snösläpning i hufvudstaden, ålades att af polisinspektionen utverka sig tillståndsbiljett därtill, sagda biljett tillika upptagande, att den till körslor använda hästen är fullt arbetsförmå; äfvensom att dessa personer skulle åläggas att i likhet med stadens hyrkuskar och formän å åkdonet anbringa fullt skönjbar nummer eller annat igenkänningstecken. Till svar härpå anför centralpolisstationen, att nu gällande författning icke tillåter polisen att inskrida mot snösläppare från landsorten i det syfte föreningens skrifvelse närmare innehåller, men däremot skall polisen såsom härtills låta sig angeläget vara, att förekommande fall af djurplågeri blifva befridade, såsom piskandet och begagnandet af utsvultna och sjuka hästar m. m.

Såsom bekant egde på initiativ af Helsingfors djurskyddsförening och med benäget understöd af djurskyddsföreningen i Åbo det andra allmänna finländska djurskyddsmötet rum å sist sagda ort den 12—14 juni 1906. Ehuru mötet ej var så talrikt besökt som önskvärdt varit, måste dock resultatet af dess verksamhet betecknas såsom godt, enär många för djurskyddsarbetets framgång hos oss viktiga beslut därvid fattades. Några af dessa hafva redan satts i verkställighet, andra komma inom kort att realiseras. Hvad Helsingfors djurskyddsförening särskildt vidkommer, erhöll föreningen vid sagda möte i uppdrag att genom cirkulär söka intressera landets ungdomsföreningar för djurskyddssaken äfvensom att genom den af föreningen tidigare nedsetta djurtransportkommittén söka få straffbestämmelserna i Strafflagen rörande djurplågeri närmare preciserade och skärpta. Cirkuläret i fråga kommer att på hösten aflåtas till resp. föreningar och omordade kommitté vidtager med sitt arbete i oktober 1907. Vid mötet i Åbo representerades föreningen af fru C. Ullner och litteratör V. Lindman.



Innan valen till den nya enkammaren försiggingo riktade Helsingfors djurskyddsförening i samråd med hufvudstadens öfriga djurskyddsföreningar till öfriga djurskyddsföreningar i Finland äfvensom till enskilda kända djurvänner ett upprop, hvari en önskan uttalades, att djurvännerna i landet vid de stundande valen så vidt möjligt borde söka se till, att också djurens intressen och rätt måtte finna varmhjärtade och insiktsfulla försvarare inom den blifvande folkrepresentationen.

Frågan om en körskola i hufvudstaden har ånyo kommit på tal och har man uttalat den åsikten, att initiativet borde utgå från fackmännen själfva, d. v. s. åkarena. Ett samarbete mellan dessa äfvensom Helsingfors djurskyddsförening och föreningen Djurvännerna i Helsingfors borde sedan i frågan åstadkommas. Ärendet har lämnats hvilande till hösten.

Föreningen har såsom jämväl tidigare gratis spridt en mängd djurskyddslitteratur, däraf tidskriften „Finlands Djurskydd“ åt samtliga sina medlemmar äfvensom till stadens folkskolor samt de lägre klasserna i stadens lärda skolor 7.400 ex. af en af C. Ullner och V. Lindman utgifven ströskrift berörande djurskydd. — Till sitt bibliotek har föreningen prenumererat å tvenne årgångar af F. A. Wingborgs i Stockholm tidskrift „Djurskyddet“ för år 1907. — I gåfva har föreningen jämte föreningen Djurvännerna i Helsingfors af fru C. Ullner och direktörskan Thyra Jurvelius mottagit 500 ex. af ett af C. Ullner öfversatt och af fru J. förlagdt arbete „En hästs lefnadssaga“ att af föreningarna användas till premier vid uppsatsskrifning i skolorna med ämne rörande djurskyddet. Sagda föreningar skulle därjämte uppmåna landets öfriga djurskyddsföreningar att föranstalta liknande täflingsskrifningar och skulle de i så fall erhålla exemplar af arbetet att utdelas såsom premier. — General N. Sjöman har lofvat utverka åt föreningen ett större antal exemplar af en af medicinalstyrelsen utgifven skrift „Om blodstallning (rödsot) hos nötkreatur“, utarbetad af dr O. von Hellens. Beslut har fattats att sprida dessa skrifter såväl inom Nylands län genom Helsingfors djurskyddsförening som i andra delar af landet genom öfriga djurskyddsföreningar.

Föreningen har genom testamente af handlanden A. Antell och dennes maka Emma Antell tillerkänts en summa af 2,000 Mk.

Åt advokatfirman Jansson et Sundman har uppdragits att å föreningens vägnar bevaka detta testamente.

För förstärkandet af sin kassa har föreningen hos stadsfullmäktige i Helsingfors anhållit om ett understöd af 500 mark ur utskänkingsbolagets vinstmedel.

Såsom bidrag till tryckningen af protokollet vid andra allmänna finländska djurskyddsmötet har föreningen utanordnat 50 mk. För uppförandet af ett hästskjul å Forssa torg har föreningen bidragit med 15 mk.

Till den af djurskyddsförbundet i Tyskland nyligen utgifna förteckningen öfver jordens samtliga djurskyddsföreningar har en så vidt möjligt fullständig uppgift genom föreningens försorg lämnats. Finland räknar för n. v. 73 djurskyddsföreningar.

I anledning af den framstående danska djurvänner etatsrådet J. Chr. Lembckes fränfalle afläts en kondoleansskrifvelse till Föreningen til Dyrenes Beskyttelse i Danmark och har föreningen i anledning häraf mottagit en tacksägelseskrifvelse.

Föreningen til Dyrenes Beskyttelse i Kristiania har i anledning af andra allmänna djurskyddsmötet i Åbo tilldelat mötets svenskspråkiga sekreterare litteratör V. Lindman sin stora silfvermedalj.

I samband härmed må nämnas, att korrespondensen mellan Helsingfors djurskyddsförening och liknande föreningar i utlandet år för år blifvit lifligare. Talrika skriftsändningar hafva af dessa sistnämnda gjorts till föreningens numera ganska rikhaltiga bibliotek.

Särskilda anmälningar om djurplågeri förnämligast mot hästar hafva under redogörelsetiden ingått och hafva åtgärder vidtagits om föröfvarenas af desamma befordrande till laga näpst. Utom i Helsingfors hafva dessa djurplågerier yppats i Itis och Helsinge samt Esbo.

Under året har föreningen uppköpt inalles 22 gamla och orkeslösa hästar för ett sammanlagdt belopp af *Fin.* 180: 50 och i premier å 2 mk per häst utbetalt åt polisen *Fin.* 44: —.

Vid mötet den 28 jan. 1907 anfördes, att från åkarehåll här i hufvudstaden anmälts om svårigheten att erhålla lämpliga stallrum samt att anhållan gjorts om föreningens medverkan därhän,

att gemensamma sådana blefve uppförda härstädes, om möjligt genom stadens myndigheters försorg. Föreningen, som nog hyste intresse för saken, ansåg dock frågan i nu antydd riktning svår-realisbar, då ju hyrkuskarna voro privata personer, hvilka för egen utkomst bedrefvo sitt yrke.

Vid internationella djurskyddskongressen i Helsingborg i augusti 1906 representerades föreningen af fru C. Ullner.

Föreningens hederstecken i silfver tilldelades vid årsmötet den 30 maj 1906: Veterinären Halfdan Nielsen-Säther, Kristiania; fröken Lydia Stenberg, Helsingfors; doktor K. Holm, Helsingfors; veterinär L. Fabritius, Åbo; fröken Hilma Söderberg, Norrköping; och hyrkusken A. W. Lukander, Helsingfors. 25 mk jämte diplom tillerkändes hyrkusksdrängen Josef Syrjä i Helsingfors.

Bestyrelsen har under året sammanträdt 8 gånger.

Medlemsantalet har under året utgjort 137, däraf ständiga ledamöter 15.

Kassaställningen utvisar vid kalenderårets slut: Debet: Kassabehållning från år 1905: Elis Holms donation 500: —, Aurorafonden 1,000: —, kontant och å löp. räkn. 462: 94, summa 1,962: 94. Inkomster under år 1906: 1,465: —. Summa *Imf*: 3,427: 94. Kredit: Utgifter under år 1906: 1,502: 37. Behållning till 1907: Elis Holms donation 500: —, Aurorafonden 1,000: —, kontant och å löp. räkn. 425: 57, summa 1,925: 57. Summa *Imf*: 3,427: 94.

Bestyrelsen har utgjorts af: Kommunalrådet C. E. Degerholm (ordf. o. skattnäst.), fru C. Ullner (v. ordf.), litteratör V. Lindman (sekret.), general N. Sjöman, fru G. Hamfeldt, B. Lindman och L. Weber samt handl. O. Lindebäck; suppleanter: fröken L. Stenberg, dr Th. Weber, fröken L. Hamfeldt och veterinär O. Lindström. Såsom revisorer hafva fungerat veterinär A. Höijer och lektorskan Fanny Sundström, suppl. assessor E. Engdahl.



Helsingfors, Finska Litteratur-Sällskapets tryckeri, 1907.